

Temps moderns

(Modern times)

Direcció: Charles Chaplin
Repartiment: Charles Chaplin,
 Paulette Goddard, Henry
 Bergman, Stanley Sandford i
 Chester Conklin

1936 - 89 min

Sinopsi

Extenuat pel frenètic ritme de la cadena de muntatge, un obrer de la metal·lúrgia acaba perdent la raó. Després de recuperar-se en un hospital, surt i és empresonat per participar en una manifestació on es trobava per casualitat. A la presó, també sense voler, ajuda a controlar un motí i, gràcies a això queda en llibertat. Un cop al carrer, reprén la lluita per la supervivència en companyia d'una jove òrfena.

"Malgrat feia ja més de cinc anys que el cinema sonor s'havia imposat, Chaplin vol mantenir mut "Charlot", el personatge que li havia donat popularitat i diners. Que Charlot no parli –o que quan parli ho faci en un idioma inventat i incompreensible– no vol dir que la pel·lícula sigui muda. Chaplin l'omple de sons i, sobre tot, d'una música que ell mateix ha compost.

"Temps Moderns" és una descripció còmica, però cruel, de les condicions que la industrialització ha imposat a la classe obrera. L'obsessió dels empresaris per augmentar la productivitat i obtenir més beneficis queda perfectament mostrada en la seqüència en què un grup d'obres ha de maniobrar a tota velocitat els estris que van passant de manera contínua sobre una cinta imparabile. L'aberració màxima és la presentació d'una màquina destinada a fer menjar més de pressa els obrers.

La fixació de Chaplin per demostrar que la paraula no aportava pràcticament res al cinema queda palesa al final de la pel·lícula quan "Charlot" canta en una versió molt particular, atès que ha perdut la lletra que portava escrita en un puny, la cançó "Je cherche après Titine" d'Yves Montand. De fet, cal dir, que Yves Montand també concreta la cançó en un parell de frases que es repeteixen barrejades amb uns sons harmònics, però incompreensibles. I cal dir també que la versió Chaplin és molt més suggestiva que la que cantava Montand.

Chaplin ha estat sempre un humanista molt sentimental que sovint veu com s'evaporen els seus sentiments. Només cal recordar "El Chico", "La quimera del oro" o "Lucas de la Ciudad". Gairebé sempre, els seus finals son tristos i "Temps Moderns" és una de les poques excepcions.